

Arrest

nr. 165207 van 4 maand 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 1 april 2016 heeft ingediend bij faxpost om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 maart 2016 houdende de weigering van een visum kort verblijf.

Gezien de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen die op 1 april 2016 door dezelfde verzoekster bij faxpost werd ingediend volgens de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/84 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaten S. NAJMI en R. FONTEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd door de rechtbank van eerste aanleg van Brussel uitgenodigd om persoonlijk te verschijnen op 20 april 2016 in het kader van een procedure nationaliteitsverklaring. De beschikking vermeldt: “La présence du demandeur est exigée par le tribunal”.

1.2. Met de bestreden beslissing wordt aan verzoekster een visum kort verblijf geweigerd, op grond van artikel 32 van de Verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code, in essentie omdat haar voornemen om het grondgebied te verlaten vóór het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld.

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde

verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

In casu zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift geen middel uiteen ontleend aan de schending van een door het EVRM gewaarborgd recht.

In de huidige stand van het geding worden de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk

is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoekster betoogt wat volgt:

« Le Conseil d'Etat a considéré à maintes reprises que la violation d'un droit fondamental pouvait s'avérer constitutive in se du risque de préjudice visé à l'article 17 § 2 LCCE ce qui est également rappelé dans l'article 39/82 de la loi du 15.12.1980.

Tant l'état des personnes que le droit à un recours effectif touchent à l'ordre public.

En l'occurrence, la requérante subirait un préjudice grave et difficilement réparable s'il lui était impossible de se présenter devant le juge requis en vue de faire valoir personnellement –ainsi qu'il est exigé du tribunal (pièce 1) – les motifs qui amèneront le Tribunal à la conclusion hautement probable du caractère non-fondé de l'opposition du parquet à l'acquisition de la nationalité belge.

La requérante n'ignore évidemment pas la possibilité que cette dernière affaire pendante devant le juge judiciaire soit remise à une date ultérieure. Se poserait toutefois et de manière déterminante en tel cas la question de l'effectivité des recours tant devant ce juge judiciaire que devant votre conseil.

Dans une cause inscrite sous le numéro 48.151 du rôle de votre Conseil, la partie adverse défend l'idée suivant laquelle un étranger perd son intérêt à solliciter l'annulation de la décision de refus de visa lui notifiée dès lors que la date initialement fixée pour l'examen de son recours en matière de nationalité est dépassée, et ce nonobstant que cette affaire a fait l'objet d'une remise.

Dans plusieurs autres affaires similaires, la même partie adverse soutenait, de manière parfaitement contradictoire, qu'il n'existait aucun risque de préjudice grave et difficilement réparable du fait de la possibilité-même de pareille remise.

C'est-à-dire qu'en réalité, la partie adverse met le déclarant en nationalité devant un dilemme et un cercle vicieux : dès lors qu'il lui est toujours loisible de solliciter une remise, il ne justifierait pour ainsi dire jamais du caractère difficilement réparable de son préjudice ; mais, au contraire, puisque le visa est sollicité en vue d'une date d'audience déterminée, ce déclarant doit tabler sur une annulation de son refus de visa –sans possibilité de suspension aucune- intervenant nécessairement avant la date de l'audience en cause, sinon il perdrait tout l'intérêt à son recours.

Il n'est évidemment guère envisageable que la requérante doive soumettre à nouveau et à grand frais une nouvelle demande de visa à chaque date de remise –souvent éloignée de plusieurs mois- pas plus qu'il n'est concevable qu'elle soit dépourvue de tout recours effectif à l'encontre d'un refus illégal de la voir se présenter devant son juge.

Sinon une éventuelle prescription, l'on ne voit en effet pas quel motif empêcherait, dans l'hypothèse ci devant considérée, la partie adverse de refuser in extremis et pour les mêmes raisons chacune des demandes successives de visa, et sans recours effectif quelconque.

Il en résulte que ce caractère effectif du recours interdit qu'il soit pris prétexte de la possibilité d'une remise en vue de l'écartement du caractère difficilement réparable du préjudice invoqué.

Du reste, l'hypothèse-même qu'il faille réentamer une longue et fastidieuse procédure de demande de visa constituerait un préjudice grave et, comme tel, difficilement réparable.

Ainsi jugé par votre Conseil :

'Il ressort des éléments soumis au Conseil, que l'examen du recours introduit par la requérante devant le tribunal de première instance de Bruxelles a été remis à l'audience du 18 février 2010, et que le magistrat en charge du dossier exige la comparution en personne de l'intéressée. Dans une telle perspective, il ne peut être sérieusement contesté que la requérante a manifestement tout intérêt à se présenter devant son juge qui l'exige explicitement, intérêt qui participe par ailleurs incontestablement d'une bonne administration de la justice et, dans les circonstances de l'espèce, de l'effectivité du recours introduit par la requérante. Au vu de ces considérations, et compte tenu de l'importance des enjeux, force est de conclure que le risque ainsi allégué par la requérante est suffisamment consistant et plausible.' »

2.3.2.2. Zoals reeds gesteld, heeft verzoekster bij de uiteenzetting van de middelen geen grief ontleend aan het EVRM. De voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet in casu derhalve worden beschouwd als een autonome voorwaarde waaraan moet zijn voldaan. Een loutere verwijzing naar de ernst van de middelen volstaat dus niet.

Het uitgangspunt van de uiteenzetting van verzoekster is dat de zaak niet zal kunnen worden behandeld op de zitting van 20 april e.k. wanneer zij niet aanwezig zal zijn. Zij brengt, om dit standpunt te ondersteunen, geen enkel concreet element bij. De verwerende partij, daarentegen, brengt een vonnis bij van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel waaruit blijkt dat in een gelijkaardige zaak de rechtbank de overmacht werd vastgesteld in hoofde van de betrokken aanvrager om persoonlijk te verschijnen, waarop diens raadsman werd gemachtigd om hem te vertegenwoordigen, met overigens een voor de aanvrager positief resultaat. Verzoeksters uitgangspunt berust dus op een loutere hypothese die, getuige het voorgaande, niet zonder meer kan worden aangenomen. Verder toont zij op

geen enkele wijze aan dat haar raadsman haar niet adequaat zou kunnen vertegenwoordigen in zulk een geval.

Ook waar verzoekster erop wijst dat de zaak mogelijks wel kan worden uitgesteld naar een latere datum, maar dat dit haar in een vicieuze cirkel zal doen terechtkomen omdat de Raad daarop zal oordelen dat zij geen belang meer heeft bij de behandeling van de zaak ten gronde eens de datum voor de behandeling van de zaak voorbij is, kan zij evenmin worden bijgetreden. Immers, in het arrest nr. 221.164 van 24 oktober 2012 oordeelde de Raad van State dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan een verzoeker niet zonder meer het belang kan ontzeggen wanneer de periode waarvoor het visum kort verblijf werd aangevraagd is verstreken, daarbij oordelende:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mag daarbij echter geen te enge interpretatie aan het begrip “belang” geven die ertoe zou leiden dat geen actueel belang wordt aanvaard wanneer de termijn waarvoor het visum was aangevraagd is verstreken, zoals hij te dezen nochtans doet. Op die wijze schendt hij immers de inhoud van het begrip belang als primaire ontvankelijkheidsvereiste, hetgeen door de verzoeker duidelijk in het huidige middel is opgeworpen en hetgeen bovendien de openbare orde raakt. De vermelding in het bestreden arrest dat de verzoeker bij een toekomstige weigering van een visumaanvraag alsnog beroep kan indienen, doet niets af aan de duur van de beroepsprocedure die dit juist onmogelijk maakt indien de visie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op het actuele karakter van het belang zou worden gevolgd. Het eerste middel is gegrond.”

Dat verzoekster ipso facto het belang zal worden ontzegd, louter omdat de datum van vaststelling zou zijn verstreken, zoals zij stelt, is dan ook een hypothese die sedert de voormelde rechtspraak van de Raad van State niet langer kan worden weerhouden. In die optiek kan de hypothese dat verzoekster opnieuw -en misschien meerdere keren- een visum zal moeten aanvragen, evenmin worden gevolgd. Overigens, en ten overvloede, waar verzoekster verwijst naar de hoge kosten die zij zou moeten dragen om die aanvra(a)g(en) opnieuw in te dienen, moet er nog op worden gewezen dat een financieel nadeel in beginsel niet moeilijk te herstellen is (RvS 19 mei 2011, nr. 213.361). Indien de bestreden beslissing onwettig zou worden bevonden, zou het door verzoeker aangevoerde financieel nadeel immers met een schadevergoeding kunnen worden rechtgezet (RvS 2 december 2012, nr. 152.170). Er wordt niet aangetoond dat het te dezen anders zou zijn.

2.3.3. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen, zonder meer.

3. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen

De verwerping van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing houdende weigering van een visum impliceert de verwerping van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De vordering tot bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 4 april tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. VAN HULLEBUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN HULLEBUS

A. WIJNANTS